

Prædiken søndag d. 4. august 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: 1. Mos 1, 26-31 & 1. Mos 3,1-7 & Åb 21,1-4.

I dag indleder vores nye prædikenserie "Følg den røde tråd i Bibelen."

I de kommende fire uger, skal vi danne os et overblik over den fortælling, som binder bibelen sammen. Den overordnede plan er, at Gud vil mennesker det godt. Han vil frelse mennesket, fra os selv, og fra den ondskab, som også råder i verden.

Det er altid godt at begynde ved begyndelsen, så det vil vi gøre.

Allerførste vers i bibelen, slår tonen an: "I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden."¹

Vi kan altid diskutere big bang og evolutionsteori. De videnskabelige forklaringer på verdens skabelse hører med til enhver tanke om livets opståen.

Uanset, hvordan detaljerne i verdens skabelse hænger sammen, så er det, som vi skal fange her i begyndelsen, at Gud står bag. Verden er til, og senere vi er til, fordi Gud vil det sådan.

Guds tanke med verden er, at den er paradys på jord.

¹ 1. Mos 1,1

2 af 8

Hver gang et delelement i skabningen er fuldført læner Guds sig tilfreds tilbage og ser at det er godt. Gud er tilfreds!

Verden er et sted i harmoni og balance, et sted hvor alt ånder fred og idyl.

Det er temmelig lagt fra, hvordan verden er i dag. Det vender vi tilbage til.

Det er det, som begyndelsen af den røde tråd er bundet fast i. Og det er herfra vi følger tråden videre.

På sjattedagen i skabelsen sker det noget helt afgørende.

Jeg læser fra 1. Mos. 1,26-31:

“Gud sagde: »Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os! De skal herske over havets fisk, himlens fugle, kvæget, alle de vilde dyr og alle krybdyr, der kryber på jorden.« Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem. Og Gud velsignede dem og sagde til dem: »Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden, og underlæg jer den; hersk over havets fisk, himlens fugle og alle dyr, der rører sig på jorden!« Gud sagde: »Nu giver jeg jer alle planter, der sætter frø, på hele jorden og alle træer, der bærer frugt med kerne. Dem skal I have til føde. Til alle de vilde dyr og til alle himlens fugle, ja, til alt levende, der rører sig på jorden, giver jeg alle grønne planter som føde.« Og det skete. Gud så alt, hvad han havde skabt, og han så, hvor godt det var. Så blev det aften, og det blev morgen, den sjette dag.”

Gud skaber mennesket, så vi ligner ham. Eller os, som der står. Gud er altså mangefacetteret, Gud er treenighed, allerede her. Som mand og kvinde, så forskellige, som vi nu er, så farverige, som vi nu er, så ligner vi Gud. Det er lige til at blive helt svimmel over.

Det bliver mennesket sådan set også ret hurtigt. At vi er skabt i Guds billede indebærer, at vi har en fri vilje. Vi kan beslutte hvad vi vil, også hvis det er decideret dumt. Jeg gætter på, at ingen af os kan sige os frie fra, at have taget den dum beslutninger i løbet af vores liv.

Men det er vi frie til. Frie til at gøre som vi selv vill, også selv om det skulle være både dumt og skadeligt for os.

Dermed har vi selvfølgelig også et ansvar for eget liv, et ansvar, som ikke forsvinder fordi vil faktisk tror på en almægtig Gud, der er i verden. Gud griber ikke ind og ændrer de evt. kedelige konsekvenser af vores dumme valg. Han har netop givet os friheden. Med frihed kommer altid ansvar. Det er helt enkelt en del af skabelsens orden. Men det er også et ansvar, som vi ikke er efterladt alene med. **Det kommer jeg tilbage til.**

Det er blandt andet noget af det, som vi skal lære at håndtere, når vi bevæger os fra barndommens ubekymrethed til voksenlivet.

For os er faldgruberne, fristelserne, mulighederne for dumheder enorme, for sådan er verden blevet, som en konsekvens af de første menneskers fejl - synd, om du vil.

4 af 8

De første mennesker levede i paradiset, alt var godt og trygt. De var helt tæt på Gud og havde alt, hvad man kunne ønske sig.

Der var dog én fristelse, nemlig kundskabens træ, der bugnede af frugt, og som stod midt i haven.

Kapitel 2 i 1. Mosebog fortæller os: Gud Herren tog mennesket og satte ham i Edens have, for at han skulle dyrke og vogte den. Men Gud Herren gav mennesket den befaling: »Du må spise af alle træerne i haven. Men træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise af, for den dag, du spiser af det, skal du dø!«²

Alt var så fint, men der var én fristelse i hele haven.

Alle store dramaer i litteraturen og filmen er som regel bygget op af ligningen hvor komponenterne fristelse, og menneske indgår.

Historien om verdens skabelse er ingen undtagelse.

Vi kender det alle sammen. Der sker nok ikke noget ved det. Der er ingen, der ser det. Jeg fortjener lidt af det her.

«Slangen var det snedigste af alle de vilde dyr, Gud Herren havde skabt, og den spurgte kvinden: »Har Gud virkelig sagt, at I ikke må spise af træerne i haven?« Kvinden svarede slangen: »Vi må gerne spise af frugten på træerne i haven, men frugten på det træ, der står midt i haven, har Gud sagt, at vi ikke må spise af og ikke røre ved, for ellers skal vi dø.« Men slangen sagde til kvinden: »Vist skal I ikke dø! Men Gud ved, at den dag, I spiser af

² 1. Mos 2, 15-17

5 af 8

den, bliver jeres øjne åbnet, så I bliver som Gud og kan kende godt og ondt.« Kvinden så, at træet var godt at spise af og tiltrækkende at se på, og at det også var godt at få indsigt af, og hun tog af frugten og spiste. Hun gav den også til sin mand, der var hos hende, og han spiste. Da åbnedes deres øjne, og de opdagede, at de var nøgne. Derfor syede de figenblade sammen og bandt dem om livet.”³

Som jeg sagde, vi lever med konsekvenserne, og de konsekvenser remser bibelen også op. I flæng kan nævnes, at mennesket blev forvist fra haven, at vi skal dø, at vi skal kæmpe for at skaffe os føden, at kvinder skal føde i smerte, og at agerjorden skal være hård at skaffe føden fra. Og endelig er en af konsekvenserne at Gud er fremmed for mennesket.⁴

Det er vigtigt at lægge mærke til, at Gud sætter en begrænsning på varigheden af dette. I vers 19, siges der “indtil du vender tilbage til jorden.

Måske er det optimistisk, men jeg ser en nåde allerede i den straffen. Lidt ligesom, når vi har haft lyst til at give børnene stuearrest resten af måneden, men ender med 10 minutter.

Det er det, som vi må leve med. Hvordan ser det så ud i virkelighedens verden? Jeg tilskriver konsekvenser som: fattigdom, krig, kriminalitet, folkemord, mismod, sygdom, klimakrise, knas i relationer.... vi kan sagtens finde på mere.

³ 1. Mos 3,1-8.

⁴ 1. Mos 3, 8-19

For mig er der ingen tvivl om at livet som sådan er svært at navigere i, og jeg anerkender blankt mit behov for hjælp. Faktisk må jeg indrømme, at jo ældre jeg bliver, jo mere tydelig bliver min afhængighed af Guds hjælp for mig.

Gud forsøger virkelig at få os i tale, fordi han vil os det godt. Det er noget af det, som Maria vil tale om i næste uge.

Allerede næste generations børn, taler Gud til med nåde. I historien om Kain og Abel taler Gud om syndens og ondskabens magt hos mennesker, siger han faktisk: "at synden vil begære dig, men du skal herske over den."⁵

Vi kender historien og ved, at Kain mildest talt havde begrænset succes med det. Det skal vi forstå to ting ud af. For det første mennesket kan ikke stå mod synden, de onde impulser, alene. For det andet, at Guds hensigt med os ikke er et sygt eksperiment for at, hvad der sker, når vi ødelægger det for andre og os selv. Gud vil at vi skal lykkes og leve et godt liv. Det er Guds hensigt.

Det er det der ligger i hele helligørelsestanken, som der desværre ikke er tid til at udfolde komplet her. Men tanken om at mennesket kan udvikle sig til at leve et liv, hvor vi, i kraft af Guds kærlighed til os, kan udvikle os til at leve et liv, hvor vi bliver mere og mere tiltrukket af det gode frem for det onde.

⁵ 1. Mos 4, 7.

7 af 8

Det er det, som vi ser Jesus udfolde gennem hele sin gerning, og det kan i glæde jer til, for det sker søndag d. 18. august.

Næste uge skal vi høre, hvordan Gud rækker ud, og Maria trækker den røde tråd gennem highlights i Det gamle testamente.

Jeg vil slutteligt pege på, at den røde tråd går gennem bibelens sidste bog, hvor der drømmes om en ny himmel og en ny jord. Der hvor der endeligt er gjort op med synd og ondskab. Der hvor Guds kærlighed har sejret af himlen til.

Der, hvor vi kaldes til at lave et liv i frihed.

Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord forsvandt, og havet findes ikke mere. Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem. Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere.

Thi det, der var før, er forsvundet.

Og han, der sidder på tronen, sagde: »Se, jeg gør alting nyt!« Og han sagde: »Skriv! For disse ord er troværdige og sande.« Og han sagde til mig: »Det er sket. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden. Den, der tørster,

8 af 8

vil jeg give af kilden med livets vand for intet. Den, der sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min søn.⁶

Amen.

⁶ Åb 21, 1-7